

staaende ved det Duffe, at det ikke burde være tilladt at give Hammerlag i saadanne Tilfælde. Men det gaar dog ikke an at blive staaende herved i sin Slutningsrække. Det bliver nødvendigt, at man maa bevare sig selv det Spørgsmaal: Sa men hvad skal der saa ske? Thi det tør nemlig være indlysende, at naar Pantthaverne ville modsætte sig, at Boet giver Hammerlag, kunne de ikke være berettigede til at gøre det under saadanne Omstændigheder, som slet ikke ere saa sjældne i lige Forhold, at Pantets Drift giver Underballance. De kunne ikke være berettigede til uden Begrænsning i Tid eller uden nogen som helst anden Betingelse at paaføre Boets Creditorer det Tab, som maatte være forbundet med ikke at kunne stille sig af med Ejendommen, men at maatte vedligeholde den og fremdeles bestøje paa den, hvad der maatte være nødvendigt. Derfor kan denne Ret ikke gives til Pantthaverne, uden at den knyttes til visse andre Betingelser og da først og fremmest til den Betingelse, at naar de ville gøre denne Ret gældende, maa de ogsaa være rede til at tage Ejendommen ud af Boet eller i alt Fald til at paatage sig det fornødne med Hensyn til dens Drift samt navnlig holde Boet stadesløst af den Underballance, som maatte følge af Pantets Drift. Derfor maa denne Betingelse nødvendig være knyttet til Pantthavernes Ret. Naar det sker, skulde jeg forresten for mit Vedkommende ikke have noget at erindre imod, at Pantthaveren, naaget han har anmeldt sin Fordring i Boet, alligevel, naar dette Tilfælde foreligger, kan bane sig Afgang til at forfølge uafhængig af Konkurs. Men der vil det atter blive nødvendigt, for at ikke andre Pantthaveres Ret skal opføres, at have den Regel opstillet, at i saadanne Tilfælde betragtes Fordringen som forfalden og enhver Pantthaver som berettiget til at forfølge, naar han vil. Det er det, som skal tilfredsstilles ved § 46 c. Jeg vil imidlertid allerede nu bemærke, at skønt jeg er enig med det ærede Udvalg om Tanken i denne Paragraf, kunde det dog være, at det kunde være hensigtsmæssigt at forsøge en noget anden Medtation, altsaa kort sagt, jeg forbeholder mig en mulig Redaktionsændring til 3dje Behandling, men en Ændring, som i Virkeligheden kun er en Redaktionsændring. — Hvad de øvrige Ændringsforslag angaar, som ere stillede af Udvalgets Flertal, skal jeg ikke omtale dem, ved hvilke jeg ikke har noget videre at bemærke. Kun skal jeg sige et Par Ord om Ændringsforslaget Nr. 19 til § 26 og om Ændringsforslaget under Nr. 21 til § 28, ikke fordi jeg har noget imod disse Ændringsforslag, tværtimod, jeg tiltræder dem, men fordi det, hvor enig jeg end er med

Udvalget angaaende Ændringsforslaget under Nr. 19 dert — og det har altid været min Mening — at disse Burderingsforretninger ved Tvangsauktioner ikke ere til væsentlig Nytte, dog ikke maa lades ude af Sigte. Et en af de vigtigste Grunde til, at denne Sag overhovedet blev sat i Betragtning ved et Ændringsforretning, netop var Duffet — dette var Ændringsforretningens Hovedpunkt — om at saa tilvejebragt en bedre og mere betryggende Burderingsfremgangsmaade. Jeg tror imidlertid, at det ikke er den Vej, man skal gaa, og jeg er fuldstændig enig med det ærede Udvalg dert, at i mange Tilfælde er der slet ingen Grund til, naar en Ejendom skal stilles til Auktion, at tilvejebringe en Burderingsforretning, thi Burderingen betyder ikke noget. Man faar ikke en Smule mere for Ejendommen, end Auktionens Resultat udbiiser, hvorledes saa end Burderingen maatte være. Derimod kan der være enkelte Tilfælde, saaledes som den ærede Ordfører bemærkede, hvor en saadan Burderingsforretning kan have Betydning, dels som indeholdende jagtindige Folks Skøn over, hvad Ejendommen kan være værd, og dels som værende en Beskrivelse af Ejendommen, som indeholdende en for Køberen maaste i nogle Tilfælde heldig og ønskelig Beskrivelse af Ejendommen. Men jeg tror ikke, at det bør gøres til Regel, at en saadan Burdering skal finde Sted, og jeg vil tilføje, at det jo ogsaa i de fleste fremmede Love eller i det mindste i flere fremmede Love vil findes, at man slet ikke bryder sig om disse Burderingsforretninger, naar Ejendommen eller Tingene stilles til tvungen Auktion. Jeg kan saaledes i det hele tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 19. Det samme gælder med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 21. Det har jo ganske vist ikke været Tanken med Lovforslaget nogen Sinde, at det skulde kunne lade sig gøre, at Auktions-konditionerne affattes paa en Maade, der var til aabenbar Forurettelse for de bedre prioriterede Pantthavere, blot fordi disse udeblive, fordi de ikke lod møde ved det Møde, hvor Auktionskonditionerne skulde fastsættes. Jeg har ikke det mindste imod det, men anser det endogsaa for heldigt, at det i saa Fald paalægges Auktionsforvalteren at paase deres Tare, dog naturligvis saaledes, at han ikke kan gøre det i videre Omfang end paa Grundlag af, hvad der foreligger for ham, og det, der foreligger for ham i den Henseende, vil i saadanne Tilfælde, hvor de selv møde og ikke producere deres Dokumenter, i Almindelighed kun være Panteattesten. Men at han ikke maa